

P. b. b.

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK XXXVI

VÍDEŇ,

KVĚTEN - ČERVEN 1989

ČÍSLO : 5 - 6

Na tisíce květů ze sna
probudila sličná Vesna,
Ty jsi, Panno Maria,
mezi nimi Královna.
Královno máje, vítána buď,
VÍRU A LÁSKU v srdci nám vzbud'.

V Š E M
M A M I N K Á M,
B A B I Č K Á M
I
P R A B A B I Č K Á M
P Ř E J E M E

K E S V Á T K U M A T E K
M N O H O Z D R A V Í ,
R A D O S T S D Ě T M I
I S V N O U Č A T Y A
H O J N O S T
P O Ž E H N Á N Í

DEN MATEK.

Skvělý lesk i nejvzácnějších perel,
které člověk z mořských tůní těží,
nejnádhernějších i šperků záře,
v pokladech jež mocnářů jen leží,
květy nejkrásnějších orchidejí,
žárlivě jež prales tropů střeží, —
všechno bledne jako cetka vratká
před klenotem velkým, jímž jest MATKA!

Matka každé oběti je schopna,
láska její nikdy neochabne,
mocnou oporou je dětem vždycky,
jejich sebedůvěra když slábne,
v chvílích nejkrutějších náruč matky
pro děti jest útočiště vábné, —
všechny duše úzkosti a zmatky
léčí kouzelně vždy slovo MATKY!

Když svět celý zaútočí na nás,
chtěje zničit nás a rozdrtit,
když nám z přátel nezbude ni jeden,
a náš život visí jen na niti,
když se zdá nám, že již nelze déle
za takových okolností žítí, —
všechnu sílu k boji zase zpátky
navrátí nám políbení MATKY!
Nikdy nezplatíme dluhu svého,
který s prvním naším dnem se rodí;
k němuž nové přírůstky pak stále
každý žití našeho den plodí,
proto vítáme vždy příležitost,
která k díků projevu se hodí, —
stať se v palácích i jizbách chatek
budeme dnes radostně DEN MATEK!

ČESKÉ SRDCE, ODBOR XVII. pořádá v SOBOTU 6. KVĚTNA 1989 v sále spolkového domu JSM Vídeň XVII. Rosensteingasse číslo 39. oslavu »Dne matek«. — Začátek ve 14,30 hodin. — Hudba krajana Rozmarýna. — Pohoštění. — Maminky odboru, dostavte se všechny!

ŘIDIČI

No tak vida, pořád že nic...a přece jsme se dočkali. Po Marcellu Mastroi-anim a Richardu Burtonovi sevřel i český herec volant vlastního automobilu a po Sophii Lorenové a Brigittě Bardottové se i prostá česká herečka začala prokousávat složitostí dopravních předpisů. Tím jsme se společensky vyrovnali všem vedoucím "Masen" a "Pramenů" i melouchářům všeho druhu a sdílíme s nimi společně rigoly na našich dálnicích. Neboť ty tam jsou doby, kdy majetnictví auta bylo automaticky zločinem a kdy jsme nová auta pečlivě zastříkávali blátem, abychom jim dodali vzhledu starších ojetých kraksen. Pokrok je marná sláva pokrok, a tak už i mnohý dřívější náš soudce pucuje v neděli odpoledne kliky svého autáku.

Tímto krokem vpřed se proměnila i témata rozhovorů v divadelních šatnách, a rovněž způsob trávení našich prázdnin doznal podstatné změny.

Ostravský kolega L. se stal majitelem Simky a od toho dne s ním nebylo k vydržení. Znal nejen kdekterou značku dopravní, ale i automobilovou a pochopitelně i parametry všech vozů. Jednoho slunného dne stál novopečený majitel vyblejskaného vozu před divadlem s plechovkou oleje nad otevřenou haubnou. Sněhobílá košilka a šedé flanelové kalhoty tohoto motoristy z boží milosti byly plny olejových skvrn. Pod Simkou se leskla plocha tratolu oleje. "Co to vyvádíš?" ptali se kolegové. "Vyměňuji olej," odtušil pyšně L., a v podtextu zaznělo zřetelně: "Vy tomu tak rozumíte, idioti!" "A kam to leješ, prosím tě?" "Sem do té dírky," ukazoval upatlanými prackami na otvor pro měrku oleje, "já za to nemůžu, že ti blbci dělají tu dírku tak malou!" "A na co máš tohleto?" zeptal se jeden z čumilů a odšrouboval zátku od olejové nádrže. "To je na benzin nebo na vodu, já se podívám do prospektu," hrdě na to L.

Známy hudební skladatel ujížděl jednoho dne z Klatov přes Plzeň na Prahu. V Plzni na něho zámával neznámý muž-stopař a poprosil o svezení. Jeli společně mlčky dál a za jakousi obcí v okruhu Rokycan je zastavil příslušník SNB: "Pane řidiči," oslovil komponistu, "jakou rychlostí jste projížděl osadou? A jestlipak víte, jakou maximální rychlostí smíte v osadě jet?"

Vyklubalo se z toho 50 korun pokuty, ale Mistr měl výhrady a nechtěl zaplatit. I vystoupili oba naši muži z vozu a začalo spisování do konstáblova notesu. Skončeno, zapsáno a notes putoval do staršiny kapsy. Ještě chvíli jim estébáček udílel mravoličná kázání, pak je propustil a pánové jeli dál do Prahy. Stopař tedy už věděl, kdo ho veze, velice pěkně hovořil o svých hudebních zálibách, skladatel ho na oplátku občas poučil a povzdělal, a tak jim cesta pěkně utíkala. Ani se nenadáli, projeli Rudnou a Motolem a vjeli do středu města. Za mostem Palackého stopař poděkoval za svezení a řekl: "Mistře, já vám bohužel nemůžu za to svezení nic zaplatit. Já jsem zloděj, teď mě zrovna pustili po devíti měsících z Borů a nemám vůbec prachy. Tak jsem pro vás aspoň ukradl tomu estébákovi ten notes, do kterého si vás zapsal..."

Když už jsme u těch stopařů...Kolegyni-nebudu jmenovat, aby si ji dopraváci náhodou nepozvali na přezkoušení techniky jízdy-zastavil také jeden stopař na silnici za Dobříší, u Voznice, směrem na Prahu. Okamžitě známou herečku poznal a zdvořile se omlouval za svou troufalost. Ujel mu poslední autobus a musel se týž večer dostat do Prahy. Zpočátku pán povídal a povídal pak, když se kolem něho začaly nebezpečně míhat telegrafní tyče, najednou v řeči zadržoval až umkl docela. Občas i utřel zpocené čelo kapesníkem. Sotva v Praze pod Barrandovem spatřil první tramvaj, ožil a začal překotně děkovat za svezení. "Ale vždyť jste říkal, že bydlíte na Žižkově, já vás dovezu až tam, bydlím na Vinohradech," nabízela se ochotně herečka. Ale muž trval na tom, že pojede elektrikou. Když konečně ucítil pod sebou pevnou zemi, uctivě smekl a pravil: "Milostivá paní, já vám mockrát děkuju za svezení. Já jsem totiž bývalý závodník, čtyřikrát jsem jel dokonce Targa Floridu, ale takovej nervák jako s vámi jsem ještě nezažil." Herečce N. těsně před křižovatkou, jak se odborně říká, chcipla mašina. A ne a ne nastartovat. Chvilku naštěstí svítila červená, pak přišla žlutá a za ní zelená. Z budky vylezl strážce dopravního pořádku a přiblížil se k okénku auta. Paní N. okamžitě poznal a zdvořile řekl: "Milostivá, jinou barvu už nemám, budete si laskavě muset vybrat z těchhle!"

Abych taky jednou jmenoval-Jiřině Bohdalové se stala tahleta příhoda: jela kopcem dolů do Thomayerovy nemocnice v Krči a měla tam asi tak kolem sedmdesátky, ačkoli věděla, že se tam smí nejvíc třicítkou. Kde se vzal, tu se vzal, byl tu mladý estébáček. Zamával, Jiřina brzdila, zastavila, připravila si dopředu papíry a estébáček doklusal. Podíval se na ni a spustil: "Kolik tady smíte jezdit?" ptal se. "Třicet." klidně na to Jiřina. "A vy jste jela kolik?" "Sedmdesát," suverénně Bohdalová. "Tak to štípnu," rozhodl hoch, ale Jiřina se bránila: "Štípněte si, kam chcete, ale ne do toho kupónu!" Mládenec se zarazil, hrklo v něm, podal jí papíry zpátky a vece: "Tak jeďte!" A dodal šelmovsky: "Rychle jeďte, než toho využiju!"

B. BEZOUŠKA

Pro život z víry – Víra a mravní život spolu úzce souvisí. Víra vrhá světlo na naši životní cestu a ukazuje nám jedině správný směr. Tak rozum a vůle mohou dobře spolupracovat a člověk může bezpečně kráčet k cíli. Je třeba chtít podle Boha žít a řídit se jeho moudrostí a svatými pokyny.

NÁDE VŠÍM VLÁDNE LÁSKA

Nevíme, kolik krajanů, kteří si pamatují život v 1. republice, nebo kteří žili pod komunistickým režimem, se občas zamyslí nad tím, co je smyslem lidského života, co nás čeká po smrti, co je měřítkem mravních hodnot.

Každý rozumný a vzdělaný člověk má znát odpověď na otázky, které se vnučují při zamyšlení se nad uvedenými tematy.

Je známo, že někteří lidé - často s odborným vzděláním - chápou život jen živočišně, a jejich hlavní snahou je co nejvíce užít tohoto života, mít se dobře a nestarat se o mravní, společenské a národní problémy. O náboženství se také mnoho nestarají, tím méně je praktikují. Tito jsou v lidské společnosti jen p l e v y, i kdyby měli akademické tituly nebo se proslavili objevením nové planety. Jejich jádro či zrno nepřináší žádného užitku pro věčnost.

Různí samozvaní proroci a zakladatelé všelijakých "církví" nám dávají odpověď na životní otázky a dožadují se našeho uznání. Kam však sahá jejich pravomoc? Jedině Kristus mohl prohlásit: "Dána je mi veškerá moc na zemi i na nebi." A svým apoštolům: "Cokoliv svážete na zemi, bude svázáno i na nebi". Jedině Kristus je "Cesta, Pravda a Život".

Jeho učení, které svěřil své Církvi, má odpověď na naše životní problémy a otázky, na kterou se můžeme spolehnout: "Nebe a země pominou, ale slova má nepominou."

Před příchodem Krista židovský národ byl vyvolen k tomu, aby uchovával od Boha zjevené pravdy, a aby z něho vzešel Mesiáš, který pak prohlásil: "Nepřišel jsem zákon zrušit, nýbrž n a p l n ě t."

Kristova Církev je n a p l n ě n í m předpovědí proroků, je novou í m l u v o u nového zákona mezi Bohem a lidstvem. Její význam a vznešenost můžeme vyčíst z listů sv. Pavla a sv. Jana.

Příchodem Kristovým se uskutečnilo to, co ve Starém zákoně lidem ani nepřišlo na mysl: nejen jsme se dozvěděli o "troj-jednosti Boha", ale i duchovní představa Boha nabyla pevnějších a přitažlivějších obrysů.

Známe ze Starého zákona mnoho osob, které žily v intimním styku s Bohem a jejich poměr k Bohu odpovídal starozákonnímu přikázání: "Milovat budeš Boha, Pána svého, z celého srdce svého..." Ale teprve Kristus nás naučil modlit se: "Otče náš, jenž jsi na nebesích..." a jeho apoštolové hlásají, že "Bůh je Láska".

Jaký to rozdíl od pohanských představ bohů, před kterými se pozemšťané museli třást, - od neúprosného osudu, před kterým není úniku.

Křesťanský pohled na život, i když zahrnuje mnohé stíny lidských patností a nepořádku, zaviněného hlavně odbojem proti Bohu, vtiskuje do našeho rozumu vědomí o svrchovanosti Dobra, Stvořitele světa, který je Láska.

Toto zjištění, že celý vesmír, i náš život, náš osud, naše věčné rčení, je řízeno Bytím, které jediné může být nazýváno Otcem / "Nikoho enazývejte otcem"/, jenž je Láska, nám pomůže "milovat Boha nade všechno: z celého srdce svého, z celé duše své, ze vší síly a mysli své".

Každý nejlépe pracuje pro národ, připravuje-li se svědomitě na své budoucí povolání. Netřeba si lámat hlavu, čím prospějeme národu. Studuješ-li medicínu, nejlépe mu prospěješ, budeš-li dobrým a svědomitým lékařem, ty zase nejlépe prospěješ, budeš-li dobrým a svědomitým učitelem, ty řádným řemeslníkem nebo poctivým obchodníkem - jak jinak máme každý pracovat pro národ?

Pražský arcibiskup František kard. Tomášek vyjádřil písemně vládě ČSSR rozhořčení nad policejním násilím proti pokojnému shromáždění čs. občanů při pietní pouti 20. výročí sebeobětování studenta Jana Palacha

Praha. — Kardinál František Tomášek, pražský arcibiskup, protestoval ve svém dopise čs. ministru vnitra Ladislavu Adamcovi proti „hrubému násilí“ policie při pokojných demonstracích, konaných pražskými občany u příležitosti 20. výročí tragické smrti Jana Palacha. Policie užívala proti demonstrantům vodních kanonů, slzotvorného plynu, policejních psů a 19. ledna dokonce některé demonstranty povalila na zem a zbila je obušky. Tehdy 14 lidí, včetně tří policistů, bylo zraněno a desítky aktivistů byly zatčeny. Kardinál Tomášek vyslovil ve svém dopise obavu nad tím, že „potlačením dialogu mezi občany a vládou by mohla být zcela nenadále vyprovokována konfrontace ke škodě všech.“ Dále řekl, že „oprávněná touha občanů, žít ve svobodném prostředí - což se stalo ve všech pokrokových zemích z konce našeho 20. století samozřejmou věcí, nemůže být utlumena hrubým násilím.“ Pak ještě dodal: „Je nejvyšší čas ke skončení údobí nespravedlnosti! Důvěra věřících stejně jako důvěra většiny obyvatelstva, byla silně otřesena akcemi policie proti pokojným protestům.“

MAMINKA CHCE VOLNÝ DEN !

Konečně prosadila jeden volný den v týdnu. Štěpánka s mužem měli tři děti mezi devíti a čtrnácti lety. Všichni považovali za samozřejmé, že manželka a matka je tu stále pro rodinu a že musí dělat služku, uklízečku, vychovatelku, ošetřovatelku, poradkyni a pomocnici při školních úlohách a to s radostí, svědomitě a vytrvale. Dosud paní Štěpánka nikoho nezklamala, své povinnosti, i když někdy těžké, nepovažovala za obtížné. Nikdy jí ani na mysl nepřišlo, zbavit se svých povinností ženy, matky a hospodyně, i když se jí občas zdálo, že má sotva chvíli, aby si něco přečetla či sedla ke klavíru.

Štěpánka patřila k oněm vzácným ženám, které myslí hlavně na rodinu a málo na sebe; občas však měla pocit, že by se trochu měla uvolnit od svých povinností. Jednou tedy zvládne Marie oba chlapce? Vypustila pokusný balónek a řekla mimochodem: "Každá služebná má jeden den v týdnu volno. Proč ho nemám i já?"

Rozpoutalo se všeobecné veselí. Když se smích utišil, řekl pan Huber: "Štěpi, ty přece nejsi náš zaměstnanec!"

Paní Štěpánku tento výbuch veselí podráždil: "Jistě, pracuji mnohem víc než kterákoliv služka. Proto chci aspoň den volno!" Pan Huber na ni s úžasem pohlédl, jako kdyby spatřil na ní neznámé místočko.

"Jak si to představuješ, Štefi?" potrásl hlavou. Devítiletý Honzík vykřikl: "Musíš vařit oběd a..." "pomáhat nám s úlohami," vpadl dvanáctiletý Leoš. "Když ti práce zůstane den stát," dodala Marie, "máš druhý den práce dvakrát tolik."

Štěpánka to vlastně s tím volným dnem ani tak nemyslela. Když však narazila na spojenou rodinnou frontu, vzbudil se v ní vzdor: "Jsem tedy méněcennější než služka!"

"Ale Štefi," namítnul manžel, "jsi mnohem cennější než služka..." "Uznáváš to? Tak bych měla vlastně dostat dva dny volna. Chci však jen jediný. Co kdybych onemocněla?" Na to neznal nikdo odpověď. Ale Marie se ptala, co si maminka s volným dnem počne. Na zvědavé pohledy neznala Štěpánka odpověď. "Chtěla bych dělat, co chci," odpověděla vyhybavě. "Žádám příliš moc?"

"Co vlastně chceš, mamí?" zeptal se Leoš.

"Mít od vás klid," odpověděla Štefi rázně.

Všichni zaraženě mlčeli. Pan Huber pohlédl ustaraně na manželku, pak se obrátil k dětem: "Maminka klid potřebuje-netrapte ji svými otázkami. Štefi, o tom si promluvíme."

A promluvili si, jak se mluví mezi odbory a zaměstnavatelem. Došlo ke kompromisu: Maminka bude mít od tří každý čtvrtek volno. Úplně volno!

Přišel první čtvrtek. Marie měla dohlédnout na domácnost i na bratry a starat se o otce, až se vrátí z kanceláře. Paní Štěpánka vyšla v nejlepším kostýmu a na ulici vydechla jako běžec, který dosáhl cíle. Dopoledne bylo totiž hodně namáhavé, nemohla přenést přes srdce, aby nechala po sobě něco v nepořádku. Loudala se ulicí. Lepší by bylo, natáhnout se na divan a schrupnout si, ale chtěla první volné odpoledne strávit jinak a stejně by doma neměla klid. Před dětmi se musí utéci...

Nešťastně zjisila, že si s volným odpolednem neví rady. Zastavila se před několika výlohami-ano, Leoš potřebuje nové boty a Marie vyrůstá ze šatů. Také musí dát vyprat záclony a...a...

"Teď si nebudu dělat starosti," řekla si rázně a šla do parku, kde našla ve stínu lavičku a pustila se do čtení. Náhle si všimla, co čte. Myšlenky jí ulétly stranou. Jak je zvyklý nést břemeno, tomu něco chybí, i když už břemeno nemá. Občas se zastavila u záhonu, vodotrysku, sochy...a náhle zpozorovala, že ji nějaký podnikavý muž sleduje. Vypadá snad jako žena, která hledá známosti v parku? Asi ano! Nejhezčí kostým, pomalý krok, odpoledne...

Zrychlila chůzi, rozběhla se z parku, přeběhla ulici a zachránila se v kině. Trvalo chvíli, než pochopila, co se odehrává na plátně. Film ze starého Říma, pestrý-ale víc nevnímala. Vběhla sem, aby unikla neznámému, ale chyběla jí blízkost manžela, jeho trochu ironické poznámky, výskot nebo soucit dětí. Seděla nepohnutě, před očima se jí blýskala světla. Aspoň je tu schovaná a čas utíká. Uvědomila si, že den bez muže a dětí je strašně nudný a že bude přešťastná, až bude zase doma. Je těžké konat svědomitě domácí povinnosti, ale těžší je, nemít co na práci a být docela opuštěná.

Vyšla z kina v šest hodin a musela se ovládat, aby si nevzala první taxi domů. Nerada vstoupila do kavárny, vypila čaj a prolistovala časopisy. Pak zamířila domů. Tam ji s jásotem přivítali: "Maminka už je doma:" volali chlapci. "Kdes všude byla, mamí?" vyzvíдалa Marie. "Bylo to hezké," odpověděla Štěpánka, "a zde všechno v pořádku?"

Pan Huber přivítal ženu srdečnou pusou. "Líbilo se ti to, Štefi?" "Jistě," řekla stručně a hned zamířila do kuchyně. "Těším se na další čtvrtek." Uvažovala si zástěru, umývala ruce a uvažovala, jak pro Boha stráví příští volno a ještě víc o tom, jak by se vhodně volného dne zbavila.

REIN

Spisovatel a redaktor, člen král. hist. spol., Clayton, bývalý socialista:

Bylo mi jistým, že Bůh nenechal svět bez božského řízení, že církev katolická byla Kristem založena, aby pracovala na jeho díle. Zdálo se mi naprosto nerozumným věřit v Krista a nevěřit v Církev, kterou založil.

Žurnalista a

Proč jsem se stal katolíkem a hluboké kotviště ve světě potulným pozorovatelem.

Shledal jsem, že učení církve žováno, našel jsem církev

PŘIJEDOU DĚTI!

Jak se těšíme, až nám děti vyrostou. Na stole se objevilo dobré míšeňské nádobí. Stříbrné příbory, které celý rok spaly ve skříni v zeleném šátku, ležely teď na bílém damaškovém ubrusu, jenž byl pro malý stůl příliš velký a sahal skoro až na zem. V kuchyni stála u rozpálených kamen maminka a dávala ještě kousek másla do pánve na smažení. Když vyhlédla oknem do zahrady, spatřila svého muže, jak hledá větvičky do vázy. Keře byly jako staří lidé, jimž odešly děti do světa a oni tu teď sedí s prázdnýma rukama v klíně.

"Milí rodiče!"

Příští středu se u Vás cestou zastavíme. Budeme mít tři hodiny času. Čekejte nás k večeři. Na šťastné shledání se těší Vaše vděčná dcera Anička a Honza!"

Když se otec vracel z práce, matka už na něho netrpělivě čekala.

"Dostaneme návštěvu!"

"Návštěvu?"

"Přijede Anička s Honzou!"

Oči starého pána se rozzářily.

"Dítě přijede?" ptal se celá rozzádostněný.

"Ano. Anna se svým manželem. Už tu dlouho nebyli."

"Je její pokoj připraven, maminko?"

"Oni tudy jen projíždějí. Zůstanou pouze na večeři. Budou s námi jen tři hodiny, víc času nemají."

Otec smutně opakoval: "Tak oni zůstanou jen na večeři!"

"Copak se netěšíš, tatínku?"

"Ale...ale...jen k večeři? Jak dlouho jsme Aničku neviděli? Dobře dva roky, že?"

Matka odstranila rozpačité bílou nič z mužova kabátu. Snad tam ani žádná nebyla. Jenom mu chtěla být blíž.

"Přečti si to sám, tatínku," řekla a její hlas se pokoušel znít šťastně, "děti přece žijí tak daleko od nás.

Musíme být proto šťastni, že se nám daří dobře a jsme zdraví."

"Máš pravdu, maminko! Tak dnes večer přijede naše Aninka se svým Honzou!"

"Ano, dnes nás spolu navštíví!!"

Starý muž přinesl větvičky do pokoje a pečlivě je rovnal do vázy. Nejkrásnější však položil na místo, kde bude dnes sedět u stolu jeho dcera, ano, bude tu dnes, možná už za několik minut zazní zvonek.

A jeho ruka spočinula chvíli na opěradle židle, právě na místě, kde se kdysi světlá hlavička jeho dcerušky tulila k jeho dlaní.

Náhle zazvonil telefon. Ne - dnes už žádná jiná návštěva, přece přijede dcera a zeť - po dvou letech - ne. To běželo myslí starého pána, když spěchal k telefonu. Byl v sousedním pokoji. Ale maminka byla rychlejší a už zvedala sama sluchátko.

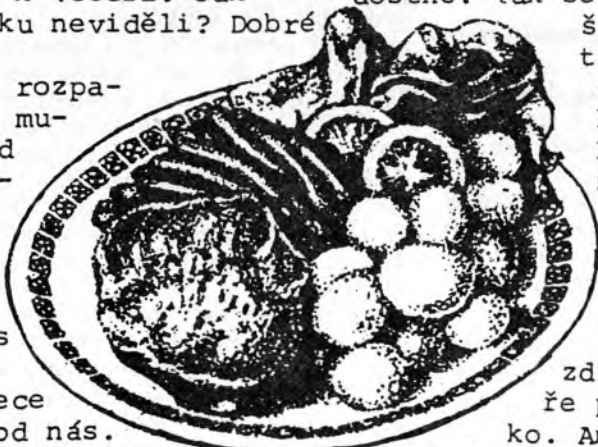
"Ano, zde jsou Šmídovi."

Pak bylo chvilku ticho.

"Aničko! Děvče nejdražší!" zvolala radostně. "Tak se na vás těšíme. Jsme šťastni, že přijedete. Kdy tu budete? - Cože? - Nerozumím ti? Jistě že oba čekáme? - Že nepřijedete? Proč? Ne? Setkali jste se s přítelkyní ze školy a ta že vás zve na večeři? Neviděli jste se už tři roky? - Ano, ano dítě, nezlíbíme se, chápeme to - tatínek stojí vedle a pozdravuje vás oba, jen se dobře pobavte a buď zdráva, Aničko. Aničko! Aničko!"

Ale Anička už neslyšela. Zavěsila sluchátko. I matka pomalu odložila sluchátko a netroufala se pohlédnout na svého muže. "Snad nepláčeš, maminko?" "Vždyť ty také pláčeš!" "Já mohu, já jsem muž!"

Jo

Slavný spisovatel Chesterton:

Jedině katolická církev může uchránit člověka před snižujícím otroctvím státi se dítkem své doby.

Každý člověk, jakmile se stane katolíkem, rázem se stává dva tisíce let starým.

Církev je dítkem svého Tvorce a má právě tolik života v sobě v dnešní době, jako ho měla v prvních dobách a dokonce i její nepřátelé vzdali se v nitru naděje, že uvidí ji zemřít.

novelista Sherren:

em? Prál jsem si zajistit pevně v němž až dosud cítit jsem se

ve je božsky uspořádáno a udrželých otců.

Orel a střízlík.

Rozervaným, nepokojným Evropanům místo křesťanství hlásají dnes mnozí filosofii orientu — buddhismus — Gandhi — Rabindranat Tagore — mystické ponoření v sebe — fakirská moudrost — taková slova dnes kolem nás bzučí. Co máme říci o této moderní epidemii?

Není třeba zapírat, že nauka toho neb onoho východního filosofa přináší mnohé moudré a líbivé pravdy. Než — to je nejnápadnější — nemají ani jediné strhující myšlenky, jež by byla zcela nová! Ani jediné, k vůli níž bychom se museli utíkat k východní filosofii, ani jediné, jež by už před 2.000 roky nebyla majetkem křesťanství.

Ostatně to není žádná chyba; není hlavní věcí to, že někdo učí něčemu novému, ale to, že zvěstuje pravdu. A jestli Tagore a jiní filosofové orientu i bez křesťanství přišli na pravdy křesťanské, pak můžeme s radostí z toho usuzovati na všeobecnou platnost mravních zásad našeho náboženství a ukázat, jak hluboce jsou zakořeněny v samé lidské povaze! Indičtí filosofové nemohou nám nabídnout ničeho jiného, než tím hlubší ocenění naší křesťanské víry.

Jiní zase chtějí hledat rozporu mezi církví a kulturou. A zatím je přece všeobecně známo, že za celou naši dnešní kulturu máme co děkovat církvi. Kdo byli prvními nositeli osvěty mezi pohanskými národy? Kdo učil národy prvopočátkům zemědělství, orby, setí, hospodaření? Kdo mýtil pralesy? Kdo vysušil bažiny? Kdo přinesl první civilizaci? Dějepis odpovídá na to: misionáři, kláštery, služebníci církve katolické. A ptejme se dále! Kdo šířil kulturu? Kdo vydržoval po staletí školy? Pouze církev, katolická; nikdo se nestaral o vědu (ani stát). Komu máme děkovati za to, že díla řeckých a římských spisovatelů se dochovala až k nám? Horlivým mnichům středověku, kteří neúnavně tato díla opisovali.

Myslím, že znáš bájku o závodu v letu mezi orlem a střízlíkem.

»Vsaďte se,« pravil střízlík k orlu, »kdo doletí výše!« Orel rozpjal svoje majestátní peruti a vznesl se jako šíp k zářivé obloze. Ale malý střízlík skryl se nepozorovaně na jeho zádech, a když orel v závratných výšinách pln vítězné radosti chtěl si odpočinout, vznesl se lživý střízlík několika rozmachy křidélek nad něho a zvolal jásavě: »Já jsem výše nežli ty, tys zůstal pozadu!« A zatím by se nikdy nebyl dostal do těchto výšin bez orla.

Dnešní civilizace je velmi vyvinuta, než bohužel, chtěla by ráda zapomenout, že veškerá moderní kultura původně se zrodila z kultury náboženské a jí byla živena; nechce-li zahynout, nesmí zapírat svou tělesnou matku. — Kdysi jsem viděl mladého cikána, jak u studny hasil žízeň. Pil z okovu, až už nemohl, a pak — naplil do studny. To byl jeho vděk. Nečiní moderní lidé totéž, když jako ten drzý střízlík tupí orly náboženské kultury?

A přece je i dnešním lidem stále zřejmějším, že pouhý hmotářský pokrok, životní pohodlí, jež zdokonalená technika nabízí, nemohou lidstvo obšťastnit. Náboženství však potřebujeme právě tak dobře jako lidé dávné minulosti, neboť bez náboženství může být nanejvýš civilizace, ale nikdy ne kultura! Jaký je rozdíl mezi tím dvojím? Tentýž, jako mezi nádražím a universitou. Tam přivážíjí hmotné vlaky hlučící zástupy lidstva do sklem krytých podloubí — to je civilizace; v tomtéž čase klečí mladý muž v tajemném tichu universitní kaple v tiché modlitbě, pak vezme

své poznámky a odchází do universitních síní poslouchat přednášky — to je kultura.

Ano, potřebujeme stroje, lokomotivy, automobily, anteny, to jest civilisace, ale neméně potřebujeme kostelů, bibliotek, škol, umění, ideálů, to jest duchovní kultury.

Já věřím jenom v to, co vidím!

»Hlavní příčina našich náboženských pochybností jest neomezená důvěra, s jakou spoléháme v naprostou sílu a neomylnost svého rozumu.« (Eötvös.)

Pravdivost tohoto výroku necítil jsem nikdy více, než když jsem slyšel od jednoho dělníka, jenž se považoval za velmi moudrého, tato slova: »A já nevěřím ve věčnost, v náboženství, v Boha, já věřím jenom v to, co vidím!« Tak pravil a hrdě pohodil hlavou.

Ten dobrý muž byl pevně přesvědčen, že pronesl světohornou moudrost; a ti, kdož snad před tebou podobné myšlenky opakují, žijí v tomtéž domnění.

Bláhoví lidé!

Cím více kdo studoval, tím pokorněji přiznává, že je kolem nás celá spousta věcí, jichž nevidíme, jež smysly nemůžeme ani postřehnouti a jež přece jenom zde jsou.

Cím je kdo větší veleduch, tím méně se bude divit tomu, že jsou tajemství, jež lidský rozum nepronikne, že sotva vidí více ze světa, jen ho obklopuje, než sova v pravé poledne ze svého okolí.

»To musíme věřit!« — stěžuje si mnohý mladík po hodině náboženského vyučování. Samozřejmě, že musíme věřit! Neznáme celou řadu jiných věcí, jež nás obklopují v každodenním, hmotném světě a musíme přece v ně věřit! Náboženství může se jen ten pohrdlivě smát, kdo si myslí, že všechno ví o světě a nemá ani tušení o celém oceánu nepochopitelných záhad, jenž nás obklopuje.

Jsem jako lidé, kteří sedí ve studni a dívají se vzhůru. Co vidíme? Kousek nebe jako dlaň — takové jest i lidské vědění! »I když lidé považují celý soubor vědy za něco velikého — píše chemik Schönbein — zkušený učenec cítí její mezery a nedokonalosti a je přesvědčen, že dnes člověk zná jenom velmi malou část toho, co příroda v sobě tají.«

Totéž vyjadřují slova velkého přírodopisce Reinkeho: »Počátek filosofie již u Sokrata bylo vědomí, že ničeho nevíme; konec pak filosofie je poznání, že musíme věřit. To je nezměnitelný úděl lidské moudrosti.«

Hle, tak skromně se vyjadřují i velcí učenci. A můj dělník nebo tvůj přítel — sextán — »věří jenom v to, co vidí!«

»Jsou věci mezi nebem a zemí, Horatie, o nichž se vaší školské moudrosti ani nezdálo« — jsou slova Shakespearova. A Shakespeare měl pravdu: Ale pravdu má i uherský spisovatel Gárdonyi, když praví: »Kdo všechno věří, budí podezření, že je hlupák; kdo nevěří, leč jen co může vidět tělesnými očima, ten už není ani pochybnost.«

Jak velice má pravdu, ukáži vám na několika příkladech.

Věříme, třebas nevidíme.

Již v každodenním životě je mnoho věcí, které pouze věříme a jichž neznáme. Kdo by nevěřil, nemohl by v životě udělat ani kroku.

Víš-li pak, na příklad, příteli můj, kdo jsou tvoji rodiče a sourozenci? »Ovšem, že vím!« — odpovíš překvapeně.

A přece to »nevíš«, ty to jenom věříš, poněvadž ti to od nejujitějšího mládí tak říkali, ale vědět to, to jest se o tom přesvědčiti, není v tvé moci.

(Pokračování.)

Potřeba uplatnit se — Každý člověk má od narození řadu pěkných vlastností a už malé dítě jeví potřebu stále něco dělat a nějak se uplatňovat. Kolik energie vkládá jen do skákání, běhání, vyvádění! Je tím takřka posedlé. Totéž platí o duševních vlohách. Stačí pozorovat dítě, jak v určitém věku moří rodiče a své okolí zvědavými otázkami, na které chce odpověď. Je to náznak toho, co by měl člověk dělat po celý život: stále se učit a zdokonalovat. — Bohužel mnohý si zvykne v mládí vybijet energii naplano ve věcech, které jen těší, ale neprospívají. Jiný zas nechápe, že každá práce, je napínáním sil a žádá sebezápor. Takový se nechce namáhat a oddává se zahálce.

Boží vůle — Křesťanský řád žádá, aby člověk na zemi pozitivně pracoval. Příklad nám dal sám vtělený Boží Syn Ježíš Kristus. Třicet let prožil v domě dělníka Josefa a s ním se od dětství podílel na každodenní práci. Lidé ho v Nazaretě znali jako „syna tesaře“ (Mt 13,55).

I apoštolové byli pracující lidé. I později, když zrovna nebyli zaměstnáni hlásáním evangelia, vraceli se k zaměstnání a pracovali (viz J 21,2-8).

O práci napsal apoštol Pavel: «Přikazuji vám, bratři, ve jménu Pána Ježíše Krista, abyste se stranili každého bratra, který vede zahálčivý život a nežije podle naučení, která jste od nás převzali. Sami přece víte, jak máte žít podle našeho příkladu. My jsme u vás nezahléleli ani jsme nikoho nevyjídali, ale ve dne v noci jsme namáhavě pracovali, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž. Ne že bychom k tomu neměli právo, ale chtěli jsme vám sami sebe dát za příklad, abyste se jim řídili. Když jsme u vás byli, přikazovali jsme vám: Kdo nechce pracovat, ať nejl! Teď však slyšíme, že někteří mezi vámi vedou zahálčivý život, pořádně nepracují a pletou se do věci, do kterých jim nic není. Takovým přikazujeme a vybízíme je ve jménu Pána Ježíše Krista, aby žili řádně a živili se vlastní prací» (2 Te 3,6-12).

P. M. Bučkovi a jeho matce Jeník Podzáhorský.

Máš matku v srdci obrazek jak zlatý,
ona te ke kněžství vychovála,
do duše chlapecké vry poklad svatý,
na cestu životem tichý příklad dala.

Kleкала s Tebou vždy před svatostánkem,
modlitby vznášela ke Kristu Králi,
v myšlence na kněžství chvěla se vánkem
šťastného tušení — hlupci se jí smáli.

Přišel den radosti. Nad hlavu když tise
kněžské se synovy ruce jí sklání,
nebe se otvírá, duši jde s výše
blaženost milosti prvního pozhánání.

M. Kopicová - Stará vrba.

Stojí vrba u potoka Děšť ji šeptá svoje zkazky
smutně hlavou kývá, vítr v listí hraje,
že už přešla dlouhá léta potok nese její vzdechy
co se na svět dívá. do širého kraje.

Stojí vrba u potoka,
těžce hlavu sklání,
že ji zbylo z mládí jenom
tiché vzpomínání.

Smíšek.

Čím je mi hůř,
tím je mi líp,
na všechno zlo
nám jenom vtip.

Bubáku zlý,
za mne se mrač!
Já mám svůj smích
— a ty si plač! Ivo

DESÁTÝM PŘIKÁZÁNÍM BŮH BERE V OCHRANU DUCHOVNÍ SVOBODU ČLOVĚKA A ZAKAZUJE MU NEMÍRNĚ TOUŽIT PO MAJETKU.

SVOBODU DUCHA SI POTŘEBUJEME CHRÁNIT, ABYCHOM MOHLI JÍT BEZ PŘEKÁŽEK ZA SVÝM POSLEDNÍM CÍLEM.

Pro zamyšlení nad sebou — Nechávas se ovládat touhou po majetku? — Chceš všechno mít, jen abys měl? — Dovedeš správně hospodařit s věcmi? — Dovedeš si odříci zbytečnosti? — Zvykáš si odpírat i věci dovolené? — Pamatuješ, že budeš muset jednou všechno opustit?

V sedmáctém roce navštívil prof. Masaryk Rusko. Bylo to v Moskvě. Revoluce byla v plném proudu, hosté v hotelu měli hlad, přejít ulici v palbě kulometů a pušek zdálo se nemožné. Osobní sluha prof. Masaryka se odvážil ulici přejít a vrátil se s bochníčkem chleba. Prof. Masaryk se zlobil, že vystavoval život v nebezpečí. Sluha odpověděl: „Snad proto, že jsem přinesl 'Boží dar', jsem se zachránil!“

Uvařil v samovaru čaj a postavil ho na stůl s chlebem a nožem. U stolu sedělo několik spolupracovníků prof. Masaryka. Ať mluví redaktor Josef Martínek, bojovník za svobodu národa! Prof. Masaryk vzal chléb, udělal na něm kříž a řekl: Tak to dělala moje matka, krájel a dával krajíčky hostům. Josef Martínek končí svou vzpomínku, „bylo to symbolické, byli jsme dojati — připadalo nám to jako poslední večeře Páně — někdo z přítomných řekl: Chléb je 'Boží dar'.“

O SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH **13.+14.+15. KVĚTNA 1989**

OBLÍBENÝ 3-DENNÍ VÝLET

BAVORY - ČESKÝ LES - ÚDOLÍ DUNAJE

ORGANISACE + DOTAZY + PŘIHLÁŠKY 534-35-503 HELMUT HOSCHKY

SOBOTA **17. ČERVNA 1989** v 17 HODIN

ROZLOUČENÍ PŘED PRÁZDNINAMI

GRILL BUDVAR

VÍNO MUZIKA

V NAŠEM SÁLE: SCHÜTZENGASSE 30.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

JSM - IV. ODBOR. CTITELÉ MARIÁNSTÍ! JSM - IV. odbor Vídeň XX. opět pořádá **Jarní pouť**, letos do Maria Schutz. - Zajistěte si co nejdříve jízdenky u sestry Bergerové - tel.: 33 27 873 a u bratra Bouchala - tel.: 45 28 384. - Autobus jede z Brigittaplatzu a Rosensteingasse. - Poutě se koná v **neděli dne 28. května 1989**. - Přihlaste se ihned, máme omezený počet míst. - Ave Maria.

TRADIČNÍ MARIÁNSKÉ POUTĚ našich krajanů pod záštitou Jednoty sv. Metoděje konáme letos vždy první neděli v měsíci a to:

- 7. května 1989
- 4. června 1989
- 2. července 1989
- 6. srpna 1989
- 3. září 1989
- 1. října 1989

Začínáme svatým růžencem v 15 hodin, pak následuje české mariánské kázání, zakončujeme svátostným požehnáním. Letošní poutě jsou za kněžská a řeholní povolání. Po pobožnosti tradiční občerstvení a posezení u »Heurigen«.

POUŤ DO MARIAZELL je druhou nedělí v měsíci září. Mše svatá ve 12 hodin u milostného oltáře Panny Marie. Odjezd autobusy už v 7 h. od kostela sv. Brigitty ve XX. okrese (od českého kostela též v 7 h. a v 7.15 od našeho domu JSM v XVII. Rosensteingasse 39. Návrat asi ve 20.). Předchází prohlídka kláštera v Lilienfeldu nebo v Heiligen Kreuz. Jízdné 150,- Sch. Vstupenky v sakristii českého kostela a u jednatelů JSM a po každé pobožnosti na Kaasgrabenu.

ZVEME na společnou duchovní obnovu. Vídeň I., Seitzergasse číslo 5 (Katolický klub) - **sobota 6. května 1989**. Obnovu vede dr. Karel Říha, začátek ve 14.30 hodin.

2. března nas opustila členka JSM.

z XX. okr. **BOŽENA FRČKOVÁ**

rozená Pojarová, sestra našeho předsedy IV. odb. Prof. J. Pojara, ve věku 67 let.

Věnujme ji i naším zemřelým naše modlitby!

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň, Pelzgasse číslo 17

ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁTĚ a půjčování knih každý první čtvrtek v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

Poutě na Kaasgraben - ve Vídni 19, Ettlingshausengasse 1

POUŤ JEDNOTY SV. METODĚJE - neděle 25. června 1989 na Hafnerberg.

JSM - ČESKÝ KOSTEL, VÍDEŇ 3, RENNWEG 63. Od pátku 25. listopadu 1988 v 17 hodin začínáme na Rennwegu 63 s přípravou na **svátost biřmování**. Přihlásit se mohou jen ti, kteří v roce 1989 budou mít nejméně 14 roků. Vezměte s sebou křestní list! Příprava bude každý pátek. Volejte telef. číslo 73 02 692 od 17.45 hodin.

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém kostele na Rennwegu číslo 63 v 7 hodin a v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svaté zpovědi vždy před každou bohoslužbou.

Každou **třetí neděli** v měsíci v 10 hodin mládežnická mše svatá s rytmičtými písněmi v českém kostele Vídeň III., Rennweg číslo 63.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.: Každou neděli a každý svátek v 7.45 hod. mše svatá v kostele ve Fünfhausegasse, Vídeň XV.

X. ODBOR JSM VÍDEŇ IX.: Každou druhou a čtvrtou nedělí v měsíci v 9 hodin mše svatá u sv. Kanisia, Vídeň IX.

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby každou nedělí a zasvěcený svátek v 8.10 s promluvou u Otců Redemptoristů Vídeň I., Salvatorgasse 12.

KATOLICKÝ KLUB P. Josefa Novotného, 1. okres, Seitzergasse 5., IV. patro: otevřeno **středa a pátek od 17 do 21.30 hodin**, v **neděli od 9 do 11 hodin**. Každý první pátek v měsíci mše svatá v kapli sv. Stanislava od 19 hodin, 1. okres, Kurergasse 2.

Katolický klub sděluje:

každý druhý a čtvrtý pátek v měsíci souvislý cyklus z českých dějin, vždy od 20 hodin.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchsbauergasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna (tamtéž) půjčuje každou první středu v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefonické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičíme každé úterý od 18 do 21 hodin v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté vítáni!